

HAIZEAREN AHOTSETAN

ETORKIZUNAK EKARRIKO DIGUNA

Iñaki Madison

Bizitzan ezer ezin da gertatu gizakiaren esku-hartzerik gabe; izan ere, gure ekintzek, talde gisa zein banaka, beti utzi izan dute beren arrastoa gizartean, eta arrasto horiek eraman gaituzte gaur garen izatera: gero eta bakartiagoak, gero eta gehiago errealitatetik gero eta aldenduagoak bizi diren izakiak, mundu gero eta korapilatsuago batek inguratuta. Hala ere, gure egitekoa da, eta gure ardura ere bai, gerta dakigun oro aukera bihurtzea: hazteko, hobetzeko eta eboluzionatzeko aukera.

Gure sena zaharrenak batzuetan modu ulertezinean erreakzionatzera bultzatzen gaituen arren (immigrazioaren erronkaren aurrean, lanaren etorkizun aldakorren aurrean, edo gure inguruan laren beti deserosoa den presentziaren aurrean), gizadi gisa kontakizun partekatu eta zabal bat ehuntzeko gai izan beharko dugu. Kontakizun horrek erakutsi behar digu aurkako ditugun erronkak unibertsalak direla, eta gu geu garela soluzioaren parte eta ez arazoaren itzalak, azken batean, ezinbestean elkar behar dugula.

Horrenbestez, eginkizun handienetakoa izango da etengabeko ikaskuntzaren premiaz jabetzea: bizitza osoan zehar geure burua berrasmatzen jakitea, eta aldaketa jarraitua bideratuko duten malgutasun mentala eta adimen emozionala lantzea. Garbi dago lan-mundua gero eta aldakorragoa dela, eta bizitza osoan lan bakar bat eta ibilbide profesional zuzen bat izatearen ideia iraganeko kontzeptu bihurtu dela. Horregatik, geure bertsiorik onena aurkitu beharko dugu behin eta berriz, gizartearen barnean lekua eta zentzua izaten jarraitu nahi badugu. Horretarako, ezinbestekoak izango dira adimen emozional sendoa eta malgutasun mentala, eguneroko barreneko erabakietan gure lagun izango direnak.

Badakit, hezitzaile gisa, askoz ere zailagoa dela emozioak kudeatzen irakastea matematiketako formula bat edo fisikako lege bat azaltzea baino. Baina, aldi berean, ezin da ukatu pertsona askok atzean geldituko direla emozioen ulermen eta kudeaketa horretan; eta soilik gizaki emozionalki osasuntsuak hezteko gaitasuna —eta borondatea— duten gizarteek egingo dutela aurrera.

Nahi nuke orain arte lortu dugun guztia, ez dena gutxi, behar bezala baloratzea, eta lorpen horrek gure baitan piztea gure aurrekoek, gurasoek eta aitona-amonek, erakutsi ziguten kemena: egindakoa zaindu, eta bide berriak urratzeko indarra bildu, hobekuntza posible dela sinesten jarraitzeko.

Prest gaitezen, hortaz, geure onena emateko. Alde batera utz dezagun beti kexu, baina inoiz ezer eraikitzen ez duen zarata gogaikarria. Soilik horrela izango gara geure etorkizun pertsonalaz eta kolektiboaz kontziente. Azken batean, jokoan duguna izaten jarraitzea da: denboraren hari fin baina iraunkorrean gure aztarna utz diezaiogun.



“Prest gaitezen, hortaz, geure onena emateko”